

IZHAJA VSAKO
PRVO IN TRETJO
SOBOTO V MESECU.
STANE NA LETO
6 KRON, NA POL
LETA 3 KRONE.
POSAMEZNI LISTI
PO 30 VIN.

JEŽ

NAROČNINA NAJ
SE POŠILJA UPRAV-
NIŠTVU, ROKOPISI
PA UREDNIŠTVU
„JEŽA“ V LJUBLJANI.
INSERATI SE
RAČUNAJO PO
DOGOVORU.

ŠALJIV IN ZAFRKLJIV LIST.

Ob podraženju kruha.

Vse se je zadnji čas podražilo, ako toraj peki ne podražimo kruha, očitati se nam zna, da ne napredujemo s časom, da smo nazadnjaki: tako predbaviranje bi pa uničilo naš ugled in našo čast.

Odkritosrčni duh.

Vdova (svojemu umrlemu soprogu, ki se ji je v spanju prikazal): „No, kako se počutiš, ljubi Tone, na onem svetu?“

Duh soproga: „Izvrstno, dokaj boljše, kakor sem se počutil v dvajsetletnem najinem zakonu!“

Vdova (vesela): „Torej si v nebesih!“

Duh: „Kaj še, — v peklu!“

Prednost avtomobila.

„Zakaj si kupil tak avtomobil, ki tako ro-poče, saj se vendar dobe avtomobili, ki skoro neslišno vozijo?“

„Zato, da ne slišim vpitja onih, ki jih povozim.“

Prav ima.

A: „Jaz bi bil rad tak genij, kakor si ti!“

B: „Genij mora biti rojen!“

A: „Ako ni družega, je dobro: rojen sem tudi jaz!“

Po ovinkih.

„Deček, čemu pa jočeš?“

„Ker je moj ata podobe obešal na steno.“

„In zaradi tega jočeš?“

„O ne: toda ata se je s kladivom vdaril po prstu!“

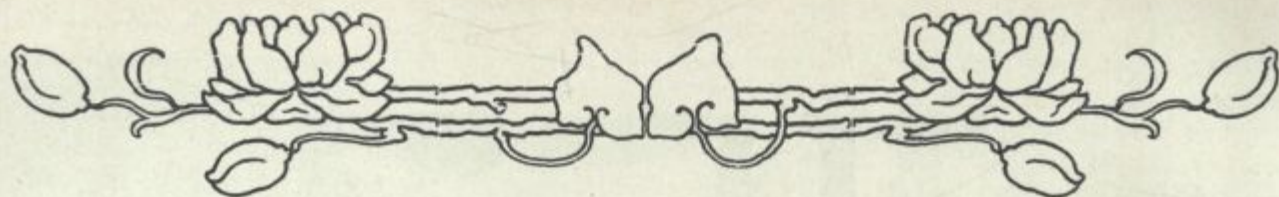
„Ti jočeš torej iz sočutja. Blag dečko si!“

„O ne: ampak zato se jokam, ker me je ata nabil, ker sem se mu smejal!“

Nesporazumljenje.

„Ali je bilo v vašem kraju rojenih že kaj „velikih“ slavnih mož?“

„Ne: doslej so se rodili tu samo otroci.“

KAKO JE TONČEK S POSAVJA PRVIKRAT SNUBIL.

Tonček s Posavja je odslužil vojake in prišel z dvema zvezdama pod brado domu. Dasiravno ni bil iz bogve kako bogate hiše in ni imel kot mlajši sin pričakovati več kakor štiristo goldinarjev od doma, se je nosil po konci in gledal kot fant od fare samo po petičnih dekletih. Poleg petičnosti je gledal tudi na lepo vnanjščino še posebej seveda.

Ni vraga, da bi se ne bil zaljubil v lepo in petično županovo Micko. Prišel je tudi k njej na dom zahajati v vas in pozneje ponoči vasovat. Žalibože, da vsakonočni vasovalec še ni ženin, še manj mož povasovane device. Ne sme se reči ravno, da bi Tonček Miciki ne bil všeč, ali pri ženitbi je prepustila odločilno besedo županova hči kot pametno kmečko dekle očetu in materi in ne ljubezni in hipnemu nagnenju.

Tonček je bil preveč sam vase zaljubljen, da bi to v občé mogel pojmiti. Konečno tudi ženska obljuba, podprta s poljubom nekaj velja, — saj naš junak si je to domneval.

Toliko vendar ni dekletu zaupal in njenim obljubam, da bi si in optima forma ali kakor bi rekli, z vso svečanostjo in ceremonijoznostjo kmečkega snubca upal zasnuti županovo hčer. Potrkati je hotel najprvo sam in brez sitnih prič. Napravi se praznično, črn kastorec na glavi, ob krepkem telesu ravno tak suknič in hlače temne. Črevljev na kveder ni nikdar nosil in irhastih hlač tudi ne; to mu je bilo že malo „pregmejn“.

Doma je dobil gospodinjo samo, mater-županjo in svojo izvoljenko. To mu je bilo še ljubše. Oče župan so bili precej ošaben ali kakor so vaščani rekli, „šteman“ mož, ki so nosili ob nedeljah zelen žamestast telcvník s srebrnimi gumbi, ki so se stiskali drug ob drugega, da si komaj šivanko skoz utaknil in strašno modro-napétí obraz. Seveda moder v tem slučaju ni kromatičen, nego akromatičen pojem, ki se najde kot nekak substrat pameti v Kantovi kritiki o njej v njeni kristalni čistosti.

„Torej sami ste doma, mati županja,“ je pričel in vrtil klobuk-kastorec v rokah, koji je ravno malo poprej vzel raz glavo. Seveda že potem, ko se je dva- ali trikrat ogledal po sobi, če je sploh kaka duša v njej, da se spleča sneti pokrivalo s temena.

„Sami, sami,“ ponovil je nekaj minut pozneje, ko ga je mati županja malo zabodéno ogledovala od vseh strani. Tako nepričakovan jej je bil ta obisk. No, gospa županja se sploh ni urno premikala z jedne plati zaradi njenega visokega dostojanstva in ugleda

kot mati županja, z druge strani zaradi precejšnje telesne obilnosti.

„Sama sem, sama, ali prav za prav kakor vidiš deklina Micika je tudi tukaj v oni sobi,“ odgovorila je županja še precej prijazno.

Tonček se je oddahnil. Dasi korajžen fant, mu je skoro srce padlo v hlače, tako da ni spravil nobene besede iz sebe.

„Pa si nas prišel malo obiskat, kajne,“ se je namuznila mati poredno, ker se ji je zablišnilo v možganih, po kaj bi fantič prišel v goste. Škodoželjnost je skoro vsakej ženski prirojena čednost in tudi mati županja ni bila brez nje.

„Obiskat, obiskat,“ je prikimal Tonček, „in prašat če bi mi dali, to se pravi, tudi gospod oče župan — tudi gospod oče župan . . . (tu se mu je jezik malo opletal) vašo hčer Miciko za ženo.“

Z rudečo obrobljeno ruto, katera je imela vsaj kvadratni meter v obsegu, si je brisal Tonček s Posavja potne srage raz rujavo ogorelo čelo in občutil ob jednom neizrecno veselje, da je svojo željo spravil iz goltanca. Prav iz goltanca, ker iz srca je bila že davno in prav v goltancu je obtičala in tičala kakor kos mesa, ki se včasí vleže počez, da se mora potem nanj požirati vode ali še bolje vina tako dolgo, da izgubi ravnovesje in horizontalno lego in se mu zmuzne počasi doli — doli. Tončku je slaba predla. Ali nič manj iznenadena ni bila mati županja, akoprav je nekaj takega že slutila. Samo da bi prišlo to tako hitro, tako brez običajnih cincarij, na to ni bila pripravljena. Lej ga vraga, kdo bi si to mislil!

Tudi ona je prevdarjala. Ali ne, kako bi mu z lepimi besedami olajšala snubitev, nego kako bi mu jo za to neumljivo brzo predrznost najbolje zasolila.

Prav nedolžen obraz, kateri bi lahko nazvali lepim, da ni bil predebel, premesnat in preširok, je napravila in prijazno-porogljiv nasmeh na njem.

„Lepo Tonček, lepo od tebe, da ti moja Micika dopade. Tudi ti si prav čeden fant, . . . lep fant . . . kar se da,“ pri tem ga je ogledovala od vseh strani. In v tem trenutku je njej sami v resnici ugajal. Seveda samo za trenotek! Kot zdrava kmečka žena je imela premalo seksualne perversnosti v sebi, da bi jo to krepko mlado telo razvnelo in potem je tudi že prekoračila ono nevarno dobo, ko žene v drugič znóre in postajajo sentimentalno - nervozno - perversne (sit venia verbo) . . . na kratko, bila je že v kanonskej starosti.

Po daljšem premoru in premišljevanju nadaljuje županja še malo porogljiveje:

„No, koliko imaš pa kaj dote?“ — — — —

„Dosti . . . ni ravno, mati, ali . . . trdne . . . in pridne roke . . . in malo . . . mizarije in tesarije . . . katere sem se naučil . . . doma in pri pijonirjih . . . , tudi nekaj . . . velja . . . Pet . . . ne! . . . štiri sto,“ je odgovoril Tonček ne posebno pogumno.

„Štiristo, štiristo,“ je ponovila za njim županja, „štiristo . . . No veš kaj, Tonček, štiristo je pa za mojo dekline še za žepne robce premalo na leto,“ je županja dejala in se zasmejala na ves glas. Iz druge sobe, — vrata so bila priprta, se je začul tudi zvonek smeh Micike.

Tonček je gledal nekaj časa zaljubljeno kot vol na vedno glasneje smeha hrešečor in tresočo se županjo, poteptal ali pravo za pravo pomencal trdo z nogama po podu in rekel županji na ves glas v obraz, povdarjaje vsako besedo: „Če je pa vaša punca tako s m r k a v a, da ji je treba toliko žepnih robcev na leto, je pa še ne maram!“

P e r.

Dobra primera.

Gospodična, vi menjavate ljubčke pogosteje, kakor perilo.“

„Ne morem zato! Ako vidim, da je ljubček umazan, ga moram pač odsloviti!“

Da ne pridem iz vaje.

Sodnik: „Kakor vidim, ste vi tat iz navade. Ali se res ne mislite nikdar poboljšati, — čemu ste zopet kradli, ko ste komaj zapustili zapor?“

Tat: „Gospod sodnik, samo zato, da ne pridem iz vaje.“

Vzdih pesnika Skazoviča.

Glej zala deva!	Ti edino enkrat
Krasno zlato solnce	žarke si poslala
strastno ljubi zemljo	hladnem mojem srcu
žarke njej pošilja	zate hrepenečem.
dan za dnevom sveti	Vendar odtegnila
vedno jej pošilja	žarke si na vedno!
novih zlatih žarkov.	O, posnemaj solnce:
	enkrat še jih pošlji.

Ivan Križan.

Nikdar zadovoljen.

„No, letos ste lahko zadovoljni s krompirjem“ je dejal tujec kmetu, ki je ravno kopal krompir.

„Ah, res je veliko krompirja,“ je odvrnil kmet, „je jako debel, ne gnije, ne postane črn in ima jako dober okus, ali drobnejšega za prešiče pa letos ni nič.“

Iz šole.

Učitelj: „No, Franc, povej mi pesemco, ki ste se jo imeli navaditi na pamet!“

Franc: „Deček in psiček.“

Učitelj: „Govori razločneje, sicer pridem tja in ti pomagam.“

Franc: „Pridi k meni psiček moj mladi!“

Učitelj: „Mir tam doli.“

Franc: „Ravno lepo sedeti se vadi.“

Učitelj: „To gre prepočasí, ti se nisi navadil dobro.“

Franc: „Oh, kako sem majhen, pa bi se učil.“

Učitelj: „Hitreje, sicer“ (pokaže palico).

Franc: „Rad bi še malo brez uka bil.“

Učitelj: „Hej, Jurče, neumnosti pusti sedaj.“

Franc: „Ne psiček, sedaj bo najložji uk.“

Učitelj: Kdor se bo smejal, ga bom vrgel ven.“

Franc: „Pozneje preстал bi dokaj muk.“

Učitelj: „Ali se res ne misliš nikdar nič pošteno naučiti, Fran?“

Franc: „Učil se psiček, skoro znal, sedel je ravno pokonci stal, znal.“

Učitelj: „V zadnji klopi je zopet tak ropot, kot bi noreli. Saj že ne vem, kaj bi pričel!“

Franc: „— — globoko vodo prebrestí.“

Učitelj: „Pri vas bi lahko zgubil um.“

Franc: „In stvar izgubljeno zopet prinesí.“

Učitelj: „Milče, ne spakuj se ves čas!“

Franc: „Tega se deček je veselil, učil se je tudi, mož pameten bil.“

Potem seveda.

Gospa A: „Slišala sem, da se je vaš mož odkar ste bili prestavljeni, popolnoma odvadil pijače, kako pa je bilo to mogoče, ali je sploh res?“

Gospa B: „Res, res, veste v naši vasi je samo ena gostilna in tu se dobi tako pivo, ki je najboljše sredstvo zoper pijančevanje. Moj mož sedaj še ne pokusi pijače!“

Zvit.

Na železniško postajo pride kmet z oslom.

Kmet: „Rad bi vožni listek za mojega osla do Ljubljane.“

Uradnik: „In vi, saj morate vi tudi vožnjo plačati!“

Kmet: „Jaz bodem jahal osla.“

Sam o sebi.

„Veste, gospod A., kdo vam je tako podoben, da bi vaju lahko zamenjal?“

„No, kdo?“

„Mladi gospod Skopec!“

„Kaj, ta osel?“

Nemogoče.

„Gospodična, ako bi seštel vse trenotke, v katerih sem mislil na vas, naštel bi najmanje sto let.“

Nesporazumljenje.

Razkazovalec znamenitosti: „Tako, gospodična; zdaj ste si ogledali znamenitosti te cerkve, zdaj vas peljem pa še pred oltar!“

Gospodična-tujka: „Oh, pa tako nenadoma! Dovolite mi vsaj dva dni pomisleka!“

Jasen migljaj.

Gospod (na plesu, gospodični, katero je že ves večer mučil z dvorjenjem): „Gospica želite morda kakega okrepečila?“

Gospica: „Da, prosim! Pustite me vsaj četrt ure samo, pa bom okrepečana!“

Največja zapravljivost.

Največja zapravljivost bi bila, ko bi se Ahasver, večni popotnik zavaroval pri kaki življenjski zavarovalnici.

Materina modrost.

„Minka ne oziraj se vedno za uradnikom I., ker je to prvič nedostojno in drugič ker ima ta človek samo 1200 kron letnih dohodkov.“

Rahločutna.

Pretrsljivo je govoril predsednik pevskega društva na grobu umrlega tovariša zbranim članom pevcem in drugim pogrebem. Vse je ihtelo in si otiralo solze sočutja, le tam sredi žalujoče družbe stala je gospica kakor brezčutna. Niti ena solza jej ni zablestela v očesu. Ljudje so jo začeli pogledavati po strani in sosedinja jo celo dregne in pokara: „Kaj ste popolnoma brez srca, gospodična, da vas ne gane pretresujoč govor? Glejte, vendar vsi ljudje ihte in si otirajo solze, le vi stojite brezčutno ko kip?“

„Saj bi tudi jaz rada jokala“, odrezala se je gospodična, „pa sem pozabila doma žepni robec?“

Razpis.

Društvo abstinentov v Ljubljani išče društvenega tajnika.

Ponudbe naj se pošljejo na uredništvo Slovenca pod šifro: „Zvestoba do groba!“

Protislovje.

„Pregovor pravi: „ako prst komu ponudiš, zgrabi celo roko“, jaz pa sem marsikateremu še več, nego samo prst ponudila, moje roke pa nihče ne mara!“

Vroča ljubezen.

„Oh, gospodična, jaz vas ljubim tako vroče, da se bom same ljubezni razstopil!“

Pomagati si zna.

A: „Čemu pa pišeš svoji zapuščeni ljubici, da si umrl?“

B: „Zato, ker mi je zažugala, da ne bo prej mirovala, da bom — hin!“

Neznatna razlika.

Postopač: „Za prihodnjo sezono sem se že zopet aboniral?“

B: „Na sedež v gledališču?“

A: „Ne, ampak na sedež v justični palači!“

Dvomljivo priporočilo.

Hribolazec: „Ali se dobi v vasi M. tudi kaj poštenega za jesti?“

Oh, tam je gostilen za svinje futrat!“

Moderno mišljenje.

Ženitovanjsko potovanje bi bilo prav prijetno, ko bi šel mož svojo, a žena svojo pot: tako bi si imela vsaj po potovanju več doživljajev povedati.

Praktičen šef.

Pri tukajšnjem trgovcu službuje že več let pomočnik V. Ves čas svojega službovanja ima sto kron plače. Nekoč se pomočnik ožunači ter naprosi svojega šefa za povišanje.

„Kaj s sto kronami na mesec se ne upate kot samec živeti,“ začudi se šef.

„Za hrano imam sicer dovolj, toda človek bi si včasih rad privoščil tudi kako veselje!“ odvrnil je pomočnik.

„Temu se lahko pomaga! Veste kaj, gospod V.! Dva dni ne jejte ničesar, pa boste tako veseli, ko pridete zopet do jedi!“

Nepremišljeno.

Gospodična: „Moj Bog, kako sem se vas prestrašila!“

Gospod: „Pojte, pojte, vi se pa tudi vstrašite vsake — malenkosti!“

Hišinja.

Hišinja: „Vi ste velik adut, gospod doktor!“

Doktor: „Po čem me tako sodite?“

Hišinja: „Ko ste mi poprej ugasnili svečo, pa se mi je takoj — posvetilo!“

Pojasnilo.

Prva prijateljica: „Ti vedno trdiš, da je Franjo tvoj bodoči, hodiš pa vedno z Ivanom!“

Druga prijateljica: „Imaš prav; Franjo je moj bodoči, Ivan je moj sedanji!“

Na sejmu.

Nekoč se je pripeljal zelo bogat, toda silno skop kmet v Ljubljano na semenj. V gostilni pri Figovcu, kjer je navadno izpregal, pustil je konje in voz ter se podal na trg, da si kupi velik lonec, ki ga je potreboval za dom. Ko si je izbral lonec izprevidel je, da se ne spodobi, njemu nositi to veliko breme skozi mesto, zato je poklical v bližini stoječega dečka ter mu naročil naj nese proti primerni odškodnini lonec ž njim do Figovca. Deček je vzel lonec, vtaknil ga v vrečo ter zadela na hrbet in tako otovorjen stopal poleg kmeta.

Ko sta se bližala Figovcu, je začelo biti kmetu žal za novce, ki jih bo moral plačati dečku za uslugo, zato je začel premišljevat, kako bi se tem stroškom izognil, in izmislil si je naposled pravo.

„Kaj bi raje dečko, da ti plačam uslugo z denarjem ali s tremi dobrimi sveti, ki bodo vredni tisoče?“ vprašal je dečka navihano.

Deček čuvši o tisočih, je prosil kmeta za svete.

„Dobro,“ dejal je na to skopuh. „Čuj torej moj prvi nasvet: ako ti kdo reče, da je siromaštvo bolje kakor bogastvo, ne verjemi mu!“

„To jaz sam dobro vem!“ pripomnil je deček nevoljno.

„Čuj toraj dalje! Ako ti kdo reče, da je bolje biti lačen, nego sit, ne verjemi mu!“

„Neumnost! To sam na sebi dostikrat poskušam,“ zavrnil ga je deček.

„Dobro; poslušaj pa moj tretji svet, v katerem je vsa modrost in resnica,“ dejal mu je kmet baš, ko sta prišla k Figovcu na dvorišče. „Ako ti kdo reče kedaj, da je bolje nositi breme drugemu za dobre svete, kakor za gotovo plačilo, ne verjemi mu, kajti kdor bo to trdil, je nesramen lažnik!“

„Taki so toraj vaši sveti!“ razsrdil se je deček nad kmetom ter treščil vrečo z loncem ravno pred kmetovim vozom z vso močjo na tla. „Sedaj pa čujte še vi moj svet! Kdor vam bo rekel, da je ostal lonec v vreči še cel, ne verjemite mu, kajti ta je najnesramnejši lažnik!“ zasmejal se je deček presenečenemu kmetu ter jo popihal z dvorišča.

Obzirno.

„Moj bog, Katra, in ti trpiš, da te Neža zmerja s flenčo!?“

„Le potrpi, najprej moram pogledati pri brivcu, če ima kako kito, take barve narejeno, kakor jo ima Neža, potem ji bom pa poruvala vse lase!“

XX.

Čez dali bi luštni je u Iblan. Kamr pugledaš sama kumedja. Trje kinematografi (edn ud teh kinematografu ma clu devet meljonu kapetala, ud kerga pa Iblančani sevede nimaja nč, pa mende tist, ke u Iblan špila tud nč); pol mama dve panurame, astn skp pet kumedi za gledat, kulk mama pa pulitičnih kumedi in kumedjontarju, tu

pa še iz glave na morm puvedat. Če use tula pumisl, sprevidm, de sem jest že skori čist udveč u Iblan. Kua b se štulu umes, ke treba ni. Kokr use kaže, m u treba jet hmal u penzjon. Zaslug mam že zadost in ke m družga penzjona nuben dau na u, um pa kar same pušrekane zasluge jedu in se lepu iz nim rediu, kokr se nahter druh lepu redeja, ke še nubenh zaslug nimaja.

Sevede če mt dondons že usak soje zasluge, zatu ke tud tu za zasluge rajtaja, če se kdu prou bliz kurita drži in ta nar več iz nega pužlampā. Jest glih nism biu nekol tku bliz kašnga kurita, de b mogu nafa not uteknt; ampak sm zmeram sam bi ud zdeleč gledu, kuku drug žlampaja; zasluga mam pa use glih že zatu, ke sm punižn plac delu, de sa lohka druh du kurita pršli. Tu sa mende že tud zasluge, sej jest mam tu za zasluge, druh nej pa mislja ud mojh zaslug kokr se jm lušta, men je čist use glih, sej jest tud ud drugeh zasluge pu soje ubrajtam in tku sma kvit.

Bahač.

„Beži, beži, pusti me v miru s tem beračem! S takim človekom vendar ne morem občevati, ki tisočak trikrat obrne predno ga izda!“

Dobro naložen denar.

„Kje pa imaš ti svoj denar naložen?“
„V izkušnjah.“

Pred sodiščem.

Sodnik: „To je pa že preveč! Ukradli niste samo kolo gospodu Vrabcu, temveč tudi športno obleko!“

Tat: „I, čemu bi pa bila gospodu Vrabcu športna obleka, ako nima kolesa?“

Tudi nekaj.

„Kdo pa ima pri vas hišni ključ, Pepca?“
„Mama!“
„Kdo ima pa ključ od blagajnice?“
„Tudi mama!“
„Kaj papa sploh nima nobenega ključa?“
„O ja, od ure!“

Mecen.

„Pri gospodu I. se pa gotovo shaja dokaj umetnikov?“
„Mislim da! Gospod I. ima pa tudi vedno toplo srce in mrzla jedila pripravljena za umetnike!“

Izjema.

„Veš, čez nenavzoče osebe pa res ni lepo tako zabavljati in jih obirati, kakor jih ti!“
„Pojdi, pojdi! Čez svojo najboljšo prijateljico bom pa vendar smela kaj reči!“

Zadoščenje.

Sodnik: „In kako zadoščenje zahtevate od zatoženca, ki vas je razžalil!“
Dijak: „Dvajset kron mi mora posoditi!“

Prijetna kaznilnica.

„Čemu pa stoji toliko stražnikov pred kaznilnico; ali so zaprti tako nevarni zločinci v tej kaznilnici?“
„O ne; bojimo se, da bi nam odpuščeni kaznjenci zopet nazaj v kaznilnico ne ušli!“

Sestri!

(Zvonimir Masle.)

Oh, srečna zrla Bled si ljubeznjivi,
ki blesteč biser našega je sveta,
v njem slika je Slovenije razodeta,
ki še pokriva sen in mrak jo sivi!

Zasine skoro solnca svit upljivi,
in zemlja, strta prej, bo v cvet odeta,
tedaj popne slovitega se vzcveta
in raj postane spet boginji Živi.

Oh, raje še kot vstregel bi očesu,
da tam zrcalo zrem slovenske zemlje
o prepirljivih Kranjcev čul bi spravi!

Saj bi po spravi veter vel v naravi,
brez kojega zdaj stvarstvo vse pojemlje,
da dobro niti pustemu ni vresu!

Pogodil jo je.

Mati: „Kadar jaz govorim moraš ti molčati; kajti ne spodobi se, da bi se otroci vtikali v pogovore!“
Sinček: „Potem bi moral pa čakati, da zaspiš!“

Dvomljiv prihranek.

A: „To je pa čudno, da ti zadnje čase potrebuješ vedno toliko denarja, da niti tvoja lepa plača ne zadošča!“

B: „Veš, moja žena bi si rada pri gospodarstvu prihranila za par njenih klobukov, zato pa toliko za gospodarstvo potrebuje.“

Vrezal se je.

„Danes je pobegnil moj blagajnik z mojo najstarejšo hčerko ter mi odnesel deset tisoč kron. Bedak, povedal naj bi mi, da misli vzeti mojo najstarejšo hčer, pa bi mu rad sam dal dvajset tisoč kron.“

Smola.

„Ali društvo abstinentov še obstoji?“
„Ne, razdružilo se je, ker je blagajničar vso blagajno — zapil!“

Višek raztresenosti.

Nekoč ob zelo slabem vremenu, nataknil si je profesor doma pred odhodom v šolo vrh čevljev galoše. Ko je došel do vrat svojega razreda, pa je v svoji raztresenosti sezul z galošami tudi čevlje ter v nogavicah prišel med dijake.

Iz gostilne.

Hribolazec: „Ali zakaj me hočete ven vreči, saj sem vendar popolnoma miren.“

Eden izmed gostov (ki se ravno tepo): „Zato pa ravno, tepite se z nami, ali pa glejte, da hitro izginete.“

Utrinka.

Upanje je predujem sreče; spomini so pa obresti.

* * *

Marsikdo lažje pogreši najpotrebnejše, kakor razkošnost.

Malo nesporazumljenje.

Sodnik: „Vaš sosed vas toži, da ste ga zmerjali z goljuфом — ali je res?“

Zatoženec: „Seveda je res; ko bi ne bil res goljuf, bi mu pa ne rekel!“

Praktični nasveti mladim zdravnikom.

Ženske nikdar ne vprašuj, kje čuti bolečine, temveč zaradi katerega čuti bolečine.

* * *

Bolnik mnogokrat brez vseh sredstev ozdravi, zato pa mora tembolj gledati zdravnik, da si pridobi sredstva.

* * *

Najpotrebnejša lastnost zdravnikova je molččnost, zato pa tudi navadno ne povedo njih prave bolezni.

* * *

Pijancem ne prepoveduj pijače, ker take prepovedi itak ne bo upošteval.

* * *

Pravo naravo bolnikovo spozna zdravnik šele tedaj, kadar mu predloži račun: zato naj to vedno kar najprej stori.

Vse prav pride.

Državni pravdnik Štamperl nastopil je v obravnavi proti nekemu pijancu kot pravni tožitelj. V svojem govoru je tako grozovito slikal propalost pijancev, da je dosegel s tem govorom najvišjo dovoljeno obsodbo.

Po obravnavi gratuliral mu je prijatelj na imenitnem govoru ter ga vprašal, kje je nabral toliko materiala za svoj govor. „Med nama rečeno,“ pojasnil mu je državni pravdnik, „ta govor ni zrasel na mojem zelniku, temveč govorila ga je meni moja žena zadnjič, ko sem prišel ob treh zjutraj natrkan domov in jaz sem si ga zapomnil!“

Smola.

Zadnjič sem se seznanil na nekem izletu s krasno gospodično. Beseda je dala besedo in naposled sva prišla tako daleč, da sem ji obljubil — prstan v dar. Ko sva se ločila, začel sem premišljevat, kje bi dobil denar, da bi ji kupil obljubljeni prstan in ni mi preostalo drugo, kakor da sem nesel svoj površnik v zastavljalnico. Ko pa sem stopil v zastavljalnico sem zapazil svojo izvoljenko kot uradnico v zastavljalnici in s prstanom ni bilo nič.

Najtežavnejše delo.

„Grozno je moralo biti težko spisati „Naslovno knjigo“ ob času preseljevanja narodov!“

Dolga pot.

Laški zidar potuje peš v mesto L., in ker se mu vidi pot vedno daljša, pravi jezno svojemu sopotniku: „Ma hudiča, da ga je ta cesta zidov malo bolj na široko in malo bolj na kratko, bi ga bili že tam.“

Samo
6
dni!

Havre - New York

vozijo zanesljivo najhitrejši brzoparniki

Francoske prekomorske družbe

Edina najkrajša črta čez Bazel, Pariz, Havre v Ameriko

Veljavne vozne liste in brezplačna pojasnila daje za vse slovenske pokrajine edino

E. ŠMARDÄ oblastveno potrjena pot. pisarna

Ljubljana, Dunajska cesta 18

v novi hiši 'Kmetске posojilnice', nasproti gostilne pri 'Figovcu'

Ustanovljeno 1842.

BRATA EBERL, LJUBLJANA

slikarja napisov in lakirarja. tovarna oijnatih barv, laka in firneža z električno gonilno silo.
Dekoracijska, stavbena in pohištvčna pleskarja. Telefon 154.
Delavnica: Igriške ulice št. 8. Trgovina in pisarna: Miklošičeve (Frančiškanske) ulice 6.
Telefon 154.

KLISJEJI

ZA CENIKE, KNJIGE ITD. V CINK, BAKER ALI MEDENINO ZA ENO- ALI TRIBARVNI TISK PO RISBAH ALI FOTOGRAFIJAH NAROČAJO SE NAJCENEJE IN V NAJBOLJŠI IZVRŠITVI PRI SREČKO MAGOLIČU, LJUBLJANA, DUNAJSKA CESTA 9.

Dragotin Hribar

Ljubljana.

Tiskarna, založna knjigarna, knjigo-veznica.

Trgovina s papirjem pisalnim in risalnim orodjem ter glasbenimi potrebščinami.

Skład šolskih knjig in molitvenikov na debelo in drobno. Zaloga poslovnih knjig in tiskovin.

Razglednice, pisalno in risalno orodje, glasbene potrebšćine, šolske knjige in molitvenike, vse vrste papirja, najmoderneje vizitnice, šolske in občinske tiskovine, ter vsa v tiskarsko in knjigoveško stroko spadajoća dela, priporoča najceneje DRAGOTIN HRIBAR V LJUBLJANI.

Najvećja zaloga oblek

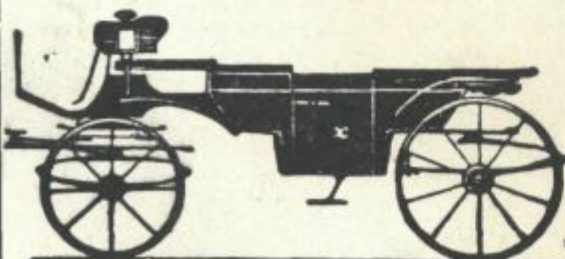
za gospode, dame, dećke, deklice in otroke po najnižjih cenah je v

Angleškem skladišču oblek

Ljubljana, Mestni trg št 5.

O. BERNATOVIČ

Imam večjo zalogo vozov vseh vrst. Vozove izdelujem po najnovejši dunajski in pariški modi; tudi stare vozove jemljem v račun po visoki ceni.

FRANC WISJAN

izdelovatelj vozov

Ljubljana, Rimska cesta št. 11.